

5) I den under nr. 4 foreslåede affattelse af lovens § 22 a indsættes som nyt stk. 1:

„§ 22 a. For virksomheder, der kun skal drives i kort tid, kan toldvæsenet fastsætte, at afgiftsperioden er det tidsrum, i hvilket virksomheden drives. Toldvæsenet kan endvidere for sådanne virksomheder forkorte fristerne for indsendelse af angivelse og indbetaling af afgift.“

Stk. 1 bliver herefter stk. 2.

Til § 2.

6) Paragraffen affattes således:

„Loven træder i kraft den 1. juli 1973.“

B e m æ r k n i n g e r.

Til nr. 1.

Den foreslåede tilføjelse er en konsekvens af, at der siden lovforslagets fremsættelse ved lov nr. 518 af 13. december 1972 er gennemført forskellige ændringer i merværdiafgiftsloven.

Til nr. 2.

I de første år efter merværdiafgiftens indførelse i 1967 kunne de registrerede virksomheder til den indgående afgift ikke medregne afgiften af indkøb m. v., som vedrørte personbefordring. Merværdiafgiftsloven indeholdt en bestemmelse om, at virksomhederne ikke havde fradragsret for afgiften vedrørende anskaffelse og drift af personbiler. Der var heller ikke fradragsret for varevogne, hvoraf der var betalt halv registreringsafgift (vogne på såkaldte papegøjeplader), idet sådanne vogne måtte bruges til personbefordring. Dette gjaldt, uanset om køretøjet helt eller delvis blev benyttet til varetransport.

I maj 1969 ændredes loven om registreringsafgift, således at den særlige ordning med papegøjeplader bortfaldt. Alle varevogne med tilladt totalvægt ikke over 3 tons blev nu pålagt halv registreringsafgift og måtte så benyttes til personkørsel. Baggrunden for denne ændring var, at det er vanskeligt at sondre mellem personbefordring og varetransport.

For at undgå, at man efter reglerne for merværdiafgiften fortsat skulle sondre mellem personbefordring og varetransport,

ændredes merværdiafgiftsloven, således at der nu blev fradragsret for afgift på indkøb vedrørende personbefordring. Dette skete ved lov nr. 196 af 23. maj 1969.

Virksomhederne har herefter fuld fradragsret for indgående afgift på anskaffelse og drift af personbiler og varevogne, for så vidt disse køretøjer udelukkende anvendes i virksomheden. Hvis køretøjerne ikke udelukkende benyttes i virksomheden, er der efter merværdiafgiftslovens § 16, stk. 2, kun fradragsret i det omfang, finansministeren fastsætter regler herom. Bestemmelserne findes nu i bekendtgørelse nr. 464 af 19. september 1969 om delvis fradragsret for merværdiafgift. Efter denne sker der i tilfælde af „blandet“ anvendelse af andre driftsmidler end biler en forholdsmæssig fordeling af afgiften på indkøbene, således at kun en del af afgiften kan fradrages som indgående afgift. Anvendelse af sådanne regler for person- og varebiler, der benyttes både af den registrerede virksomhed og til andre formål, herunder til privat kørsel eller til kørsel for ikke registreret virksomhed, ville være vanskelig at kontrollere. Af praktiske og administrative grunde er der derfor fastsat summariske regler om fradragsrettens omfang i disse tilfælde.

Der gælder herefter følgende regler for personbiler samt vare- og lastmotorkøretøjer med tilladt totalvægt ikke over 3 tons, for så vidt køretøjerne ikke udelukkende anvendes i virksomheden, men tillige til privat kørsel: Der er ingen fradragsret for afgiften på anskaffelse af køretøjer, men fuld fradragsret for afgiften vedrørende driften. Fradragsretten omfatter ikke alene benzin og olie, men også vedligeholdelse og reparation af køretøjerne.

Disse summariske regler, der er lette at praktisere både for de registrerede virksomheder og for toldvæsenet, er gunstige for virksomhederne, i mange tilfælde alt for gunstige. Det viser sig især i talrige tilfælde, at automobiler næsten udelukkende bruges til privat kørsel, men at fradragsretten for afgift på driften udnyttes fuldt ud, fordi vognen også bruges lidt i ejerens registrerede virksomhed. Man har eksempler på, at små landbrugsbedrifter, der drives som bierhverv, har flere biler, der fortrinsvis bruges til privat kørsel, herunder til daglig befordring mellem hjem og arbejdsplads af fami-